

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

15 września

№ 80.

Rok 1924.

Treść: 777.	Ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych	1225
778.	Ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. o popieraniu przemysłu ludowego	1226
779.	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 września 1924 r. przedmiocie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych	1227
780.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 3 września 1924 r. w sprawie rozszerzenia działalności okręgowego urzędu ubezpieczeń z siedzibą we Lwowie na województwo wołyńskie	1228

777.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

w przedmiocie uregulowania stosunków celnych.

Art. 1. Obszar polityczny Rzeczypospolitej Polskiej stanowi jeden obszar celny, jednolity pod względem ustawodawstwa celnego, obrotu towarowego z zagranicą, celnej ochrony granic i ustroju organów celnych.

Art. 2. Obszar celny może być rozszerzony umowami międzynarodowymi poza polityczne granice Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. Zarząd ceł na całym obszarze celnym sprawuje Minister Skarbu za pośrednictwem:

- odrębnych urzędów celnych, jako władz I-ej instancji;
- okręgowych władz celnych II-ej instancji;
- straży celnej, jako organu wykonawczego, powołanego do celnej ochrony granic i zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy. Ustrój zarządu celnego na częściach obszaru celnego, określonych w art. 2, może być umową międzynarodową odmiennie ustalony.

Art. 4. Okręgi i siedziby władz celnych II-ej instancji oraz ich liczbę oznaczna Rada Ministrów na wniosek Ministra Skarbu.

Urzędy celne, władze i straż celną tworzy Minister Skarbu, przyczem urzędy celne graniczne—w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Ustrój wewnętrzny, etaty osobowe i kompetencje władz, urzędów i straży celnej określa Minister Skarbu.

Zakres działania straży celnej i sposób wykonywania przez nią służby w przedmiocie zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy określi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Opłaty celne stanowią w całości dochód Skarbu Państwa. Ograniczenia w tym względzie mogą mieć miejsce jedynie w stosunku do obszarów, w art. 2 wymienionych, w zakresie, umowami międzynarodowymi oznaczonym.

Art. 6. Ogłoszone w Dzienniku Ustaw rozporządzenia w sprawach celnych, wydane na podstawie upoważnienia, udzielonego przez Sejm Ustawodawczy uchwałą z dnia 1 sierpnia 1919 r., otrzymują moc prawną od daty wydania.

Art. 7. Zezwala się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych do czasu ustalenia się stosunków gospodarczych, drogą rozporządzeń tymczasowych:

- ustanawiać cła wywozowe i dostosowywać ich wysokość do zmienionych koniunktur gospodarczych;
- ustanawiać na okres przejściowy ulgi, dotyczące wysokości cła dla przywożonych z zagranicy artykułów pierwszej potrzeby oraz surowców i środków produkcji, sprowadzanych przez wytwórców przemysłowych i rolnych;
- uzupełniać obowiązujące przepisy celne postanowieniami o kredytowaniu należności celnych oraz odraczaniu terminów wpłat tych należności;
- wydawać przepisy, normujące zwroty cła przy wywozie gotowych wyrobów;
- podwyższać i zniżać obowiązujące opłaty manipulacyjne, pobierane przy odprawie celnej towarów;
- wydawać pod ustalonymi warunkami koncesje na otwieranie i prowadzenie wolnych składów, służących do przechowywania zagranicznych nieocło-

nych towarów, oraz na prawo zawodowego pośrednictwa przy załatwianiu formalności przy urzędach celnych;

g) wprowadzać w wypadkach stosowania w krajach zagranicznych premii jawnych lub ukrytych od towarów, wywożonych do Polski, lub w celu przeciwdziałania konkurencji zniżkowej (dumping) pobierania od takich towarów dodatkowych opłat celnych;

h) ustanawiać zakazy przywozu, wywozu i przewozu, z możliwością zezwalania w drodze wyjątku na przywóz, wywóz i przewóz towarów zakazanych oraz nakładania opłat wywozowych; zwolnienie od zakazu wywozu poszczególnych partii towarów może być uzależnione od sprzedaży towaru za walutę zagraniczną oraz od złożenia uzyskanej sumy w tej walucie w instytucji skarbowej, wskazanej przez Ministra Skarbu, wzamian za walutę polską po kursie dnia. Świadectwa przywozu, wywozu i przewozu wydaje Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Zakazy wywozu mogą obejmować jedynie surowce niezbędne dla przemysłu krajowego. Zakaz wywozu jaj utrzymuje się w mocy do dnia 1 grudnia 1924 r. Rozporządzenia, wymienione w ustępie niniejszym, wydaje Rada Ministrów;

i) wprowadzić w obecnie obowiązującej taryfie celnej konieczne zmiany w związku ze zmienionymi stosunkami gospodarczymi i terytorjalnymi.

Art. 8. Rozporządzenia, wydane w myśl ustępów a), b), g), h), i i) artykułu 7 niniejszej ustawy, powinny być złożone do zatwierdzenia Sejmowi natychmiast po ich wydaniu, lub jeżeli Sejm nie jest czynny, na pierwszym posiedzeniu najbliższej sesji. Rozporządzenia, których zatwierdzenia Sejm odmówi, tracą natychmiast moc obowiązującą.

Art. 9. Do czasu wprowadzenia w życie ustawy skarbowo-karnej upoważnia się Ministra Skarbu do wydania w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości autentycznego tekstu polskiego obowiązujących przepisów karnych rosyjskiej ustawy celnej.

W b. dzielnicy austriackiej i pruskiej stosuje się nadal dotychczas obowiązujące przepisy karne, a na obszarze Spisza i Orawy przepisy, obowiązujące w b. dzielnicy austriackiej.

Art. 10. W b. dzielnicy rosyjskiej urzędy celne pierwszej instancji wymierzają w drodze nakazu karnego kary pieniężne (i konfiskatę przedmiotów przestępstwa) za przekroczenia celne, niezagrożone karą pozbawienia wolności. Skazany może w ciągu tygodnia od wręczenia nakazu zażądać przekazania sprawy sądowi, który postąpi tak, jakby nakazu karnego nie wydano, albo też odwołać się w tym samym terminie do władzy celnej II-ej instancji; w tym wypadku sprawa nie może już być przekazana sądowi. Od orzeczenia władzy celnej II-ej instancji, które jest ostateczne, niema skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Przedmioty, co do których władza celna I-ej instancji orzekła konfiskatę, ulegają do czasu uprawomocnienia się wyroku sądowego lub orzeczenia karnego władzy celnej sekwestracji i mogą być sprzedane w drodze publicznego przetargu, jeśli przechowywanie ich grozi zniszczeniem lub zepsuciem, lub

powoduje niepomierne koszty oraz jeżeli nie podlegają zniszczeniu, stosownie do specjalnych przepisów.

Władze celne mają prawo dokonywania rewizji osób, rzeczy i lokali, stosując w tym względzie odpowiednio przepisy ustawy postępowania karnego.

W b. dzielnicy austriackiej i pruskiej stosuje się w zakresie właściwości i postępowania dotąd obowiązujące przepisy, a na obszarze Spisza i Orawy przepisy, obowiązujące w b. dzielnicy austriackiej.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą: ustawa z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. № 79, poz. 527) oraz wszystkie rozporządzenia, wydane na jej podstawie, i art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. o zniesieniu ograniczeń w zakresie obrotu ziemio-
płodami oraz o postawieniu Ministerstwa Aprowizacji w stan likwidacji (Dz. U. R. P. № 63, poz. 389).

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

778.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

o popieraniu przemysłu ludowego.

Art. 1. Celem poparcia przemysłu ludowego oraz podniesienia jego wytwórczości upoważnia się Ministra Skarbu do udzielenia gwarancji Skarbu Państwa za zobowiązania, zaciągnięte przez przemysł ludowy i zbliżone do niego działy przemysłu domowego oraz wytwórcze kooperatywy i zrzeszenia tych przemysłów w instytucjach kredytowych.

Za przemysł ludowy w rozumieniu niniejszej ustawy należy uważać wytwarzanie przedmiotów użytkowych i zdobniczych, o cechach etnicznych, z własnych lub nabytych surowców, we własnych warsztatach pracy, o ile wytwarzanie to odbywa się samodzielnie, przy pomocy członków rodziny, bądź dziennych najemników.

Za przemysł domowy uważać należy wytwarzanie przedmiotów użytkowych lub przemysłu artystycznego, w celach zbytu na rachunek własny, o ile wytwarzanie to odbywa się obok głównego zajęcia domowego lub zawodowego i nie ma cech rzemiosła.

Art. 2. Gwarancja Skarbu Państwa trwać będzie przez okres pięciu lat, licząc od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i udzielona będzie w pierwszym roku do wysokości 100.000 zł., zaś w następnych dwu latach zwiększać się będzie o dalsze 50.000 zł. rocznie.